

BIBLIA

Az októberi elmélkedéseket az EK közösség tagjai írták (sorrendben: Kosztolányi Mária, Botlik Bence, Kiss Gábor, Schanda Bea, Bajnokné Benyhe Judit), a novemberieket Kovács Tádé (Tata).

Október 1. – Évközi 26. vasárnap – Mt 21,28-32 – „...megelőznek titeket!”

Jézus egyértelművé tette itt és még több más helyen is a szentírásban, hogy a szép szavak, ígéretetek, a vallássság és erkölcsösség nem ad belépőt Isten országába, oda csak tettekkel lehet bejutni. A választott nép képviselői hiába tartanak be gondosan minden vallási előírást és szabályt, hiába élnek példás és erkölcsös életet, ha gondolkodásukat nem változtatják meg radikálisan, azaz ha nem térnek meg, és nem cselekszik az irgalmaság cselekedeteit, akkor a vámosok és az utcanők megelőzik őket Isten országában. Kemény szavak ezek egy képmutatón vallásos környezetben, ahol megvetik és lenézik a bűnösöket.

Jézus pedig ezeket a kitaszított és lenézett embereket nyitottabbnak látja arra, hogy befogadják tanítását, és tettekre is váltsák, nekik hozta első sorban az „örömhírt”, hogy felemelje őket, egy jobb élet reményét hozva el. Szinte reménytelennek tartja a saját felsőbbrendűségükbe, nagyságukba, előírásaikba belefeledkezett vallási vezetőket.

Nekem is meg kell vizsgálnom lelkiismeretemet, mennyire vagyok csak a szavak szintjén Jézus tanításának képviselője. Szépen beszélni a szeretetről, adásról, szelídségről, szolgálatról könnyű, ígérni is lehet könnyelműen, de a mindennapokban

tettekre váltani, kényes és nehéz helyzetekben jól cselekedni, bizony nagyon nehéz. Ha tisztában vagyok saját sebezhetőségemmel, kiszolgáltatottságommal, bűnösségemmel, akkor meg tudom érteni a másik embert, irgalommal és segítőkészen tudok feléje fordulni.

„Jobb ateistának lenni, mint képmutató kereszténynek” – ezek Ferenc pápa szavai, és azt hiszem, nagyon egybecsengnek Jézus szavaival.

Ígéretekkel és nagy szavakkal tele van a padlás, szeretném, ha a tetteim beszélnének, és igazolnák a jézusi tanítás örömhírét.

Október 8. – Évközi 27. vasárnap – Lk 1,26-28 – „Veled van az Úr!”

Az angyal azt mondta Máriának: Veled van az Úr! Ma Magyarok Nagyasszonya ünnepét tartják a magyar katolikusok. Mi ez a kisajátítása Máriának? Miért mondjuk, hogy Magyarok Nagyasszonya?

A hagyomány szerint Szent István királyunk, utóda nem lévén, Máriának ajánlotta Magyarországot e szavakkal: „Ég királynője, e világ jeles újjászervezője, végső könyörgéseimben a szent-egyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom...” Nincs ebben kisajátítás, csak kérés, kívánság: „Oltalmadra bízom, azaz oltalmazd, kérlek, az egyházat és az országot.” Később Bajorország, Franciaország, Ausztria, Lengyelország stb. egy-egy uralkodója, vezetője ajánlotta saját hazáját Máriának. Nyilván voltak,

akik azt gondolták, hogy Mária ezért majd győzelemre segíti a nevében harcolókat, de tudjuk, hogy ilyet sem Mária, sem Jézus, sem Isten nem cselekszik.

A mai evangéliumban viszont nem kívánság, hanem megállapítás hangzik el az angyal részéről: „Veled van az Úr!” Nem azt mondja, hogy „Legyen veled az Úr!” (mint a misében: „Az Úr legyen veletek!”), nem kívánságot fogalmaz meg. Valójában mindkettőnek helye van, helye lehet az életünkben:

1. A „Legyen veled az Úr életed minden napján!” – ez az egyik legszebb kérésem, kívánságom lehet, hiszen tudom, hogy Isten a Vigasztaló, az Erőt-adó, a Megbocsájtó, a Szeretet.

2. A „Veled van az Úr!” pedig ennek a tudásomnak a határozott kifeje-

zése, maga a bizonyosság. És ez akkor is igaz, ha valami miatt éppen nem érzem, vagy az, akinek mondom, éppen nem érzi, hogy most velem/vele lenne az Úr, az Isten. Mert ez egy kicsit ígéret is. Remény, amire sokszor szükségem van.

Mert ha velem van az Úr, akkor az azért lehet, mert velem akar lenni, és ha velem akar lenni, akkor rajtam múlik, hogy érzem-e, tudom-e majd a jövőben, hogy még mindig velem van. Szeretném, ha velem lenne az Úr! Szeretném, hogy sokaknak elmondhassam és elmondjam: Veled van az Úr!

Befejezésül idekívánkozok még egy idézet: „Az én Uram, az ÚR letörli a könnyet minden arcáról...” (Izajás 25,8). Mert veled van az Úr!

Október 15. – Évközi 28. vasárnap – Mt 22,1-14 – Példabeszéd a királyi menyegzőről

Nagy megtiszteltetés meghívottnak lenni egy menyegzőre, ráadásul egy nem akármilyen lagzira, hanem a szerető Atya által készített. Ennél nagyobb ünnep nem is képzelhető el, és mégis van, aki nem tud mondani, sőt zaklatásnak veszi a meghívást. Agresszívan ellenáll. Miért? Mert megteheti, mert az ember szabad akarattal lett teremtve, és dönthet, hogy számára mi a fontosabb.

Ez még érthető, de miért gerjed haragra a menyegzőt hirdető király?

Bokros múlttal nehéz összeegyeztetni a példabeszédbeli haragvó, sőt gyilkoló királyt a szerető Atya képével. Számomra nem is arról szól ez a rész, hogy az Atya, ha mérges, akkor oda-csap, hanem azt üzeni, hogy döntéseinknek bizony következményeik vannak, és az Atya minden szeretete sem tud megmenteni minket a rossz döntéseink hozadékától.

Mégis furcsa ez a harag. Ha nem kell nekik a mennyek országa, akkor ne jöjjenek – gondolhatná az ember.

Azonban az Atya nem akar magányos lenni. A Szeretet magában semmit sem ér. A Szeretet társasjáték, egyedül nem megy sem Istennek, sem embernek. A Szeretet visszautasítása az egész teremtést teszi értelmetlenné.

A mennyek országa nem állhat üresen, még akkor sem, ha éppen azok nem jönnek, akiknek készült. Ezért összegyűjtenek mindenkit, akit csak találnak. Nem számít, hogy gonoszok vagy jók töltik-e fel az Országot, csak az, hogy képesek-e testüket,

lelküket felöltöztetni menyegzős ruhába. Mert a menyegzői terem mégsem egy piszkos kocsmá. Itt kitzasztódik az, aki nem képes örömbé és szeretetbe öltözködni.

Október 22. – Évközi 29. vasárnap – Mt 22,15-22 – „Kinek a képe és fölirata ez?”

Sok elemzést, elmélkedést olvasom már ennek az evangéliumi jelenetnek a kapcsán, s ezek jellemzően Jézusról szölkáltak: hogy mennyire átlátott a farizeus-tanítványokon, hogy milyen frappánsan kikerülte a csapdát, hogy mennyire nyíltan „leképmutatózta” az ellenségeit, hogy világossá tette: szerinte valójában minden (legalábbis az istentelen pénzt kivéve) Istené...

Képek is felelevenítik a jelenetet: Masaccio vagy Tiziano festménye, Rembrandt rézkarca: csupa markáns arc, indulatos mozdulat...

Mégis egy sok-sok éve hallott brüsszeli prédikáció cseng vissza, valahányszor ezt az evangéliumi részt hallom, olvasom. Így tehát most „idegen tollakkal ékeskedem”, amelyek azért az évek során a magamévává is váltak: „hozzám nőttek” (és időnként bizony bökdösnek)!

Október 29. – Évközi 30. vasárnap – Mt 22,34-40 – A főparancs

Ez Jézus, a próféta, a galileai Názáretből” – idézi Máté a fejezet elején (21,11) a népet. Jól érzékelteti ezzel a közhangulatot, amely joggal aggaszthatta a szadduceusokat és a farizeusokat. Jézus a templom megtisztítása után példabeszédek sorával próbálja érthetővé tenni hallgatói számára a Teremtő Atya világát. Ez a világ azonban aggasztó és ingerlő az írástudók számára. Szeretnék „csöbe húzni” a népre szemmel láthatóan nagy hatást gyakorló tanítót. Előbb az adófizetés izgalmas politikai problémájával, majd a föltámadás kérdésével akarták megszorongatni. Mindkét esetben megtapasztalhatták Jézus különleges képességeit és egyéniségét. Elerkezettnek látják hát az időt arra, hogy megtudják, Törvényük

Jézus példabeszédének mi köze a valósághoz? Azt gondolom, annyi, amennyit fel tudsz fogni a hívásból, ami nem mobilon érkezik, mégis hallható annak, akinek füle van a hallás-

A jelenetet könnyű elképzeln: plasztikus a leírás. Saját magamat is könnyű odaképzelnem. Én hogyan viselkednék? Valószínűleg kíváncsi, de csendes szemlélő lennék. Magamban adóznék a frappáns megoldásnak – és utána ugyanúgy eloldalognék, mint a meglepődött küldöttek.

De fordítsunk egyet a felálláson: Mi van, ha énkörülöttem alakul ki csoportosulás, ha rám vonatkozóan csapnak össze vélemények, netán indulatok? Hogy vajon kikkel tartok, kikhez tartozom, azaz kié vagyok? (Ugye ilyen helyzetekre Te is bőven fel tudsz idézni példákat, kedves Testvérem!) Egy ilyen szituációban magyarázkodhatok, érvelhetek persze – könnyebben, mint a néma adógaras.

De mit mondanának rólam, akik nem a szövegelésemre kíváncsiak, hanem egyszerűen csak látnak, figyelnek? Akik körülvesznek, akik

ra. Hagyd, hogy megtaláljon az Isten, hogy Te is a meghívottak között lehess! A meghívottak, és talán a kiválasztottak között is.

ismernek? Rólam mi látszik? Kinek a képét viselem – kire hasonlítok? No, nem a vonásaimban, hanem a gondolkodásomban, a viselkedésemben? (Bár jól tudjuk, sokszor még az arcunkra is kiül a belső világunk.) Aki engem lát, kit ismer meg általam? Viselem-e Isten vonásait? Látszik-e olyan egyszerűen és azonnal, hogy Óhózzá tartozom, mint az adógarasról, hogy az meg a császárhoz tartozik?

Ha igen – amikor igen –, töltsön el hálás öröm és illő szerénység!

Ha nem – amikor nem –, alakítsak a vonásaimon, a gondolkodásomon, az életvitelemem!

Hogy aki engem néz, az az Isten képét – képmását – láthassa rajtam!

melyik parancsát tartja Jézus legfontosabbnak.

Meg is kapják a választ, amelyben Jézus a mózesi Törvény szövegével két mondatban összefoglalja azt, amit az Atya világából legfontosabbnak gondol. Szó szerint idézi a mózesi Törvény két intelmét (5Móz 6,5 és 3Móz 19,18.): „Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből” és „Szeresd felebarátodat, mint saját magadat”!

A mózesi Törvény e két mondata Jézus tanításának esszenciája. Kis túlzással benne van minden, amit jézusi Útnak tartunk: a Teremtő szeretete és elfogadása, amit elsősorban embertársaink szeretetével tudunk bizonyítani.

Ráadásul nem is kicsit kell szeretnünk embertársainkat: annyira kell őket szeretnünk, mint saját magunkat. Azt tudjuk, hogy az egészséges lelkű ember nem fordul maga ellen. No de mások ellen? A nekünk nem rokonszenves, vagy akár nekünk ártani is akaró emberek ellen? Ez már nagyon súlyos, igen nehezen teljesíthető parancs! Aki be akarja tartani, nem bánthatja, lophatja, csalhatja meg felebarátját, azaz a másik embert! Akkor sem, ha éppen ezt érezné igazságosnak vagy kívánatosnak.

Mózes is, Jézus is tudta, hogy az emberiség számára örök kihívás lesz ez a parancs. Mi is tapasztaljuk, mégis törekednünk kell a megvalósítására – életünk békéje és a Föld jövője múlhat rajta!

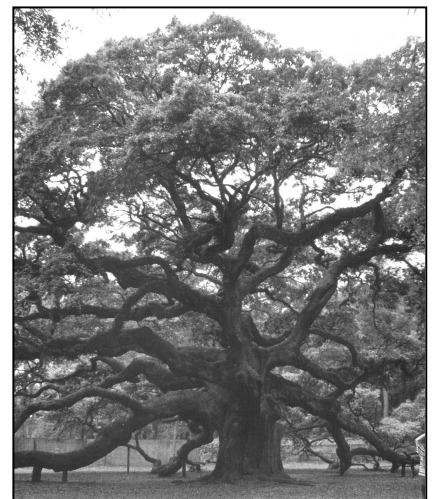
November 1. – Mindenszentek ünnepe – Mt 5,1-12a –

Együtt leszünk mind!

Mindenszentek ünnepe több, mint Halottak napjának előestéje vagy halloween, temetőlátogatás és tóklámpások faragása. Ünnepeink mindazokat, akik üdvözültek, vagyis sikeresen fejezték be a földieletet. Mivel kanonizált kárhozott egy sincs, az idő pedig relatív, remélhetjük Origenésszel, hogy végül is üresen marad a pokol, és némi tisztulás révén mindenki, aki a földön élt, a mennybe kerül.

Hát nem óriási? Találkozhatunk örangyalainkkal, védőszentjeinkkel, öse-

inkkel, barátainkkal és mindenkiel, aki csak érdekelt minket, míg éltünk, vagy az után. Térdemen törhetem el Szent László és Szent Johanna kardját, megcsókolhatom Néri Szent Fülöp kalapját, amelybe a bili tartalmát öntötték, amikor az Oratórium árváinak alamizsnát gyűjtött. Megkérhetem Don Boscót egy bűvészmutatványra, jót mulathatok a keresztes vitézekkel és mohamedán ellenfeleikkel, akik a Szentföld oly kétes értékű birtoklása érdekében küldték ide egymást, és megölelgethetem őseimet, tanárainkat, osztálytársainkat,

közösségi és vér szerinti tesóimat, Jézust, Szent Tádét, olvasóimat, tanítványaimat, kollégáimat, gondozottainkat, s azokat a migránsokat, akikkel egy utcában lakik a kislányom.

Boldog leszek, ahogy ők remélhetőleg azok voltak a földön. Sőt boldog vagyok, ahogy ők biztosan azok a mennyben. Együtt a szegényekkel, sirni tudókkal, szelídekkel, éhezőkkel, irgal-

masokkal, tisztaszívűekkel, békessége-remtőkkel és mártírokkal, meg azokkal, akik nem voltak ilyenek, de bűnbánatot tartottak velem együtt, akárcsak a szesztestvéreim. Hát nem nagyszerű? .

November 5. – Évközi 31. vasárnap – Mt 23,1-12 – Az életszentség kísértései ellen

Mindenszentek hetében komoly figyelmeztetést kapunk arra vonatkozóan, mennyire kell vigyáznunk elit-tudatunk kinövésére. Az életszentség kísértései is figyelemre méltók. Jézus nemcsak a vallásos tömeget, hanem az elitnek számító tanítványokat is figyelmezteti: jogosan keresnek összhangot a hivatalos írásmagyarázók szavai és életvitele között, de ha nem találják, tudniuk kell, mi a követendő, s mi nem. Hogy ők sem követik a normát, az nem ok arra, hogy mi is elkutylhassunk.

Hogy lemaradok az eszményeim mögött, az nem ok arra, hogy alacsonyabbra tegyem a léceket a mieink számára, mert lehet, hogy nekik jobban sikerül felzárkózniuk, s engem is serkentenek rá. Mindenesetre segítenünk kell egymást a keskeny úton. Nekem őket, nekik engem. Olcsó vigasz lenne számomra, hogy nekik még annyira sem megy: ennyivel

szentebbnek érezhetem magam, ennyivel több tisztelet jár nekem, már szidolozhatom is a glóriámat.

A szavak elrepülnek, a példa vonz – tartja a latin közmondás. Ez igaz. De a jó példa nem hivalkodó. Sokszor mondtam gyerekeinknek: „Láttatok ti tőlünk ilyet? Miért nem fordítottátok el a fejeteket!” De azt sose mondtam, hogy mi ezt így csináljuk, tessék minket bámulni! Nem kellett. Minden rossz és jó szokásunkat utánozták. De voltak komoly egyéni eltérések is, nemcsak rossz irányban. Egyik gyerekünk például rendet rak maga után, sőt mind az ötünk után is. Tanulhatunk tőle. Persze megdicsérik ezért. De pusztán önzésből, mert így máskor is kedve lesz utánunk pakolni. De ő nem ezért pakol, hanem mert szereti a rendet. Önvezérlésű. Nem rángatott.

Jézus nem helyesli a külsőleg vezérelt magatartást, azt, ha „az embereknek (szóló) látványosságul” cse-

lekszünk, akár engedelmesen, akár vallásosan. Azt szereti, ha belülről vezérelten, saját lelkiismeretünk indítatására cselekszünk. Ahogy ő – a benne működő Atya akarata szerint. Az egyetlen csúcserték csillagzata alatt tudunk csak harmonikus életet élni. Amíg mindenki az atyánk, tanítónk, mesterünk, addig szétrángatott, békétlen életünk van. Mihelyt *egyetlen* Apácška gyermekeinek érezzük magunkat, akinek az akaratára Jézus tanít bennünket, azonnal testvérei leszünk a többieknek. Sem fölöttük, sem alattuk, hanem mellettük. Sem nem parancsolgatva, sem nem engedelmeskedve, hanem alkalmazkodva, segítve, eszményt állítva, jó példát adva, önkontroll alatt – szeretetben. A pöffeszkedőt helyrerakják, a szerénykedőt fölemelik. Egyenrangúak vagyunk.

November 12. – Évközi 32. vasárnap – Mt 25,1-13 – Folyton készenlétben lenni!

Az egyházi év utolsó hónapja életünk utolsó napjaira figyelmeztet. Mire kell vigyáznunk? Arra, hogy mire befejezzük ezt az életet, készen legyünk. És mivel nem tudjuk, mikor fogjuk befejezni, az a biztosságot, ha állandóan készen vagyunk. A készenlétnek vannak terhei és hatalmas előnyei, elmulasztásának vannak apró előnyei és hatalmas hátrányai.

Na de ki mondhatja el magáról, hogy készen van, elkészült, befejezheti? Jézus el merete mondani a keresztén: *tetelesztai = consummatum est* (Jn 19,30): El van végezve. Jn 17,4: „...elvégeztem a munkát, amelyet rám bízál, hogy végezzem el.” Az öt okos szűz nyugodtan alhat a vőlegény késésekor, mert ég a fáklája, s mi-

helyt pislákolni kezd, van nála tartalék olaj, hogy fellobbantsa. Na, igen, „cipelni” kellett a picit olajos korsót. Az öt butus ezt megtakarította magának. De mit ér egy koszorúslány Izraelben, kialudt fáklával a kezében? Ez az egyetlen funkciója: emelje a fénnyt!

Az ember egyetlen rendeltetése, hogy szeressen. Mít ér ő e nélkül? Pál apostol azt írja: A szeretet nem szűnik meg soha (1Kor 13,8). Ami meg tud szűnni, nem volt valódi szeretet. És a szeretetre meg lehet tanítani ugyan másokat, de átpasszolni, ahogy Grignon Monfort Szent Lajos (1673-1716) képzelte, nem lehet. Az én önzetlenségemet nem tudom veled megfelelni.

Ám a szeretetet időben kell megtanulni. Nehogy lekéssük a készenlétet. Aki majdnem elérte a vonatot, az itt maradt. Tegyük fel, hogy épp emelni akartam az Isten Országának földi fényét karácsonyra, de novemberben meghaltam. Hogy Égi Apácskánk irgalma mit kezd így velem, az az Ő titka, de hogy az én részem kimaradt a földi „lagziból”, azon nincs mit szépíteni. Vannak visszahozhatatlan ziccerek. Ki lehet hagyni őket, de butaság lenne. A lángot táplálni kell. A tűzre új és új hasábokat kell dobni. Aki megelégszik az esküvő előtti udvarlással, ne csodálkozzék, ha kihül a felesége iránti szerelme! És viszont. Érdemes folyton készenlétben lenni.

November 19. – Évközi 33. vasárnap – Mt 25,14-30 – Micsoda vállalkozás!

Van néhány bibliai eredetű szavunk, de ezeket egészen más értelemben használjuk, mint a Biblia. Ilyen az, hogy szálla vagyok a szemében, és az is, hogy kamatoztatnom kell talentumaimat. Nem művészi tehetségem fölhasználásáról beszél Jézus. Sőt a szöveg megkülönbözteti a talentumot a képességtől, amikor Máté azt írja, hogy a messzire utazó ember kiosztotta a talentumokat, kinek-kinek tehetsége szerint, más-más mennyiségben.

Ha jól értem, ugyanazt a minőséget különböző mennyiségben osztja ki

Isten, képességünk arányában. Mi lehet ez a minőség? Nyilván valami igen értékes dolog. A talentum 6000 dénárt ér. Egy dénár egy napszámnyi fizetés. Mi az az értékes dolog, amiből mindenki ugyanúgy kap, csak különböző mennyiséget, mégpedig tehetsége szerint? Azt hiszem, a harmincszoros, hatvanszoros, százszoros terméshez hasonlóan a szeretet gyakorlására felhasználható lehetőségeket jelenti.

Örökletes hajlamokkal jövünk a világra. Ezek – a nagy számok törvénye alapján – az előforduló esetek

felére vonatkozóan önkéntelenül is a megfelelő reagálást biztosítják számunkra. A földi élet arra való, hogy készségekre tegyünk szert a maradék ötven százalék számára – hajlamainkkal ellenkezőleg. Ez bizony kemény munkát, szorgos gyakorlást kíván tőlünk. Így szereshetjük meg a párját mindannak, amit kaptunk, amit örököltünk, ami eleve a génjeinkben volt, amit alig is tudtunk volna elveszteni. De ha mindig csupán a hajlamaink szerint döntöttünk, ez annyit jelent, hogy elástuk a talentumot, nem dolgoztunk a jellemünkön, nem mérle-

geltük a helyzeteket ember módjára, ösztönből cselekedtünk állat módjára. Az állatoknál ez jó, az embereknel rossz. Lustaság, semmittevés. A földi élet feladatának elmulasztása.

De hát megőriztük a kapott talentumot! 50%-ig szép volt az életünk!

November 26 – Krisztus király – Mt 25,31-46 – Trónon ül vagy börtönben?

Vége az „A” egyházi évnek, egy hét múlva kezdődik a „B” év. Az évet egy nagy ünnep koronázza meg. Professzorom szerint mind a négy évszaknak van Krisztus király ünnepe. Télen a három másik király hódol előtte, ebből lesz az egyiptomi menekülés, Virágvasárnap a főváros tavaszi népe hozsannázik neki, ez torkollik a nagypénteki Feszítsd meg!-be. Úrnapiján monstrenciánkba zárva

Látszólag. Valójában azon esetekben sem a szeretetünk döntött, csak az örökölt hajlam, a szerencsés ösztön, helyettünk. Hát ennyire veszélyes embernek lenni? Ennyire nagyszerű! Együtt munkálkodni a Teremtővel. A felét ajándékba adja, és a másik felé-

hez is rengeteg segítséget küld: Bibliát, jó példákat, közösséget stb., de az mégis a mi részünk marad. Micsoda vállalkozás: Apácánk, a Teremtő & Te!

lesz így! Hanem, aki köztetek nagy akar lenni, felszolgálótok lesz; és aki köztetek első akar lenni, rabszolgátok lesz. Amint maga az emberfia sem jött kiszolgáltnak lenni, hanem szolgálni...”

Ezek után vajon élvezi-e, ha királyként ünnepeljük, és irgalmáért, kegyelméért könyörgünk hozzá, mint valami kényúrhoz? Miután megmosta tanítványai lábát, így beszélt: „Ti így hívtok: ’a Mester’, meg (így:) ’az Úr’, és jól beszéltek, vagyok is. Ha tehát megmostam a lábatokat, én, az Úr meg a Mester, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam ugyanis nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek” (Jn 13,13).

Persze egy trónon ücsörgő király példáját követni, fején arany koronával, amint parancsokat osztogat, néha talán kívánatosabbnak éreznék. Ezért válhatták föl a „jó pásztor”-ábrázolásokat a pantokrátor-mozaikok a templomokban, miután előbújhattunk a katakombákból, és sikerült államvalássá degradálódunk. Az sem véletlen talán, hogy ennek az aránylag fiatal ünnepnek az ötlete a pápai állam 1870-es megszűnése és 1929-es Vatikánná zsugorodása között jutott eszébe XI. Pius pápának, az 1925-ös szentévből.

De ha már van, mit kezdünk vele? A mai szleng használja a jó, nagyon jó, legjobb helyett a „király” kifejezést. Nagyon egyet tudok érteni azzal, hogy Jézus jó Mester, bár a gazdag ifjútól ezt sem akarta elfogadni, mivel feltétel és előzetes vizsgálat nélkül szerinte csak Isten jó (Mk 10,18). Tapasztalatból tudom, hogy nagyon jó mester, ahányszor rá hallgattam, sose bántam meg. És a legjobb is. Bár rengeteg etikai idézetet összegyűjtöttem, sok olyat találtam, amelyik majdnem olyan jó, mint amit Jézus mondott, de egyet sem, amelyik jobb. Ez bizony „király”.

Végül is ő a Barátom. És ez még inkább „király”. Úgy szerettem volna levenni fejről a töviskoronát, őt pedig a kereszt trónusáról. Milyen jó, hogy ezek már megtörténtek. Szeretném levenni fejről az aranykoronát is, és őt a mennyei trónusról. Ezek soha nem voltak ott. Sajnálom azokat, akik még mindig ott látják. Én inkább az éhezőben, szomjazóban, rongyoskodóban, menekültben, szenvedélybetegben, lecsukottban próbálom meglatni, és ha tudom, segíteni is. Hát Te?

